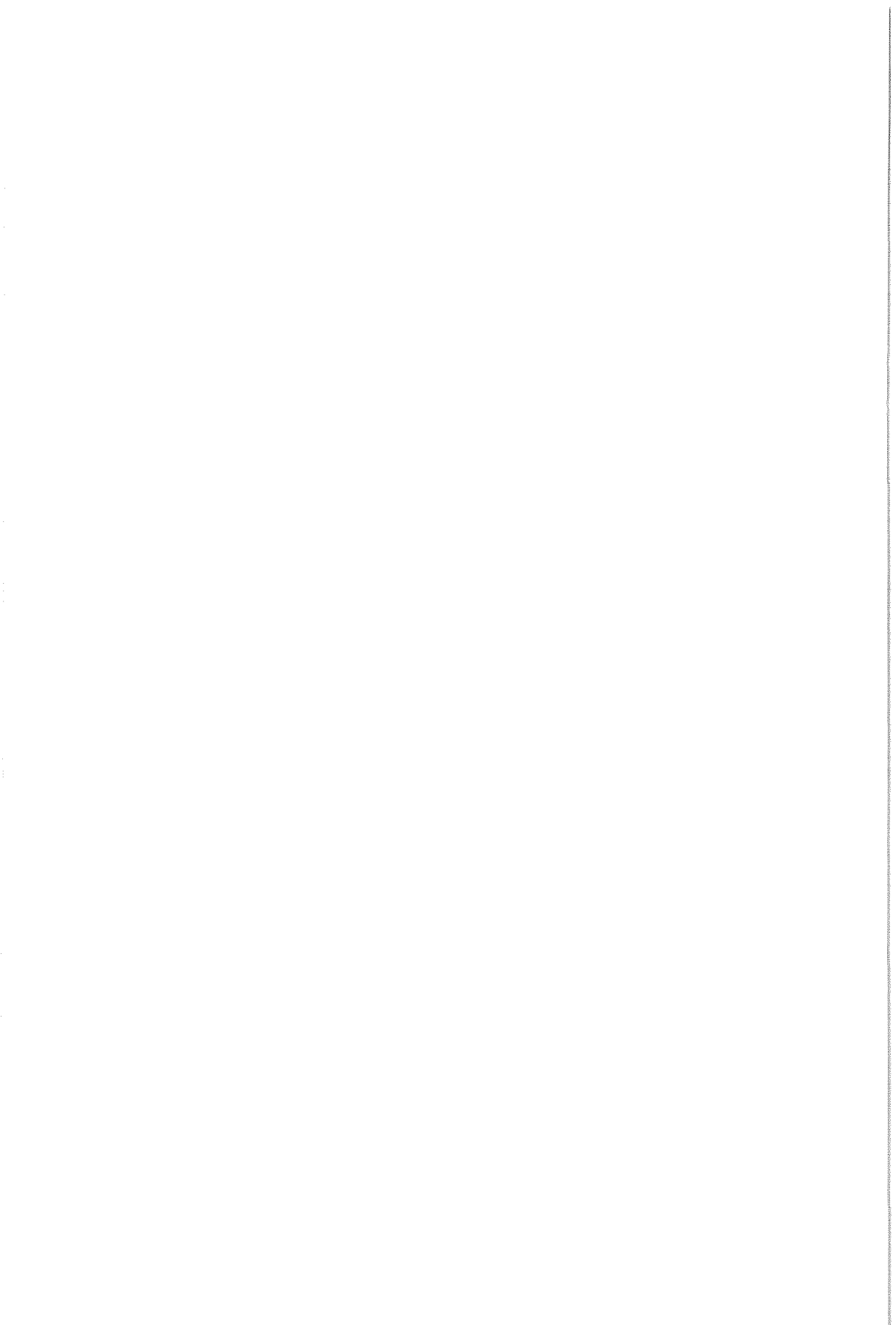

ROSER BOFILL

ANTONI PLADEVALL

La Roser Bofill va ser bàsicament una dona inquieta, que cercava arreu el sentit o el missatge de tot el que l'envoltava, però que sempre es mostrà filla i enamorada del Montseny, encara que hagués nascut a Barcelona, ciutat on tenia la seva residència i va desplegar la major part de les seves activitats i tasques professionals.

La seva mort, ocorreguda el 19 d'octubre de l'any passat, fou sentida i comentada en la premsa general i sobretot en les publicacions *Foc Nou*, *El Ciervo* i també a la revista valenciana *Saó*, en les que ella havia col·laborat assíduament i en les dues primeres hi havia tingut tasques de direcció.

Molts dels seus escrits, alguns d'ocasió o fills de les circumstàncies del moment, es troben aplegats en quatre llibres seus, *Creo ayuda mi poca fe*, *El dia d'avui*, *Boira baixa* i *Quedate con nosotros*. En tots ells traspua la seva gran fe, no exempta dels dubtes i vacil·lacions que li proporcionava cada dia la vida i les situacions concretes del seu entorn o sobre esdeveniments més generals, molt en consonància amb els articles dels seu marit, en Llorenç Gomis, a *La Vanguardia*. La seva producció era, però, bàsicament religiosa i d'anàlisi crític del seu entorn, vivia i escrivia de manera planera, sovint crítica, sobretot sota l'òptica d'un cristianisme obert i que no sempre veia que estigués a l'altura d'un món canviant. Volia diàleg i obertura, d'acord amb l'esperit del Vaticà II, enfront de corrents i fins disposicions jeràrquiques que creia tancades o porugues.

Sempre actuava d'acord amb els principis cristians, però no sempre d'acord amb els que volien monopolitzar el pensament i la llibertat que dóna la fe.

Però el nostre intent no és aquí el de fer cap estudi ni judici de la seva actuació com a escriptora o pensadora, cosa que s'ha fet més extensament de manera favorable o més raonada en altres publicacions, algunes també de manera desfavorable en alguns cercles del carquisme, que desgraciadament no falten a casa nostra. El nostre intent és només el d'evocar els trets essencials de la seva vida, com a filla d'un llinatge montsenyenc, com a resident bona part de la seva vida a Viladrau i com a sòcia activa dels Amics del Montseny, entitat que arribà a presidir. Roser fou barcelonina per naixença i raons de feina, però montsenyenca d'arrels i d'esperit.

Roser Bofill Portabella.

Filla de Santiago Bofill i Pasqual i de Mercè Portabella i Buxeus, va néixer a Barcelona el 25 de gener de 1931. El seu pare era de professió metge dentista i com a cap del llinatge, hereu dels masos Noguer i Martí, envoltats d'una finca o notable porció de terres, amb feixes de conreu i sobretot de bosc, que s'estén pel peu de la vessant nord del Matagalls, a la part de llevant del terme de Viladrau. Els Bofill són una vella nissaga del Montseny, com s'exposa en l'obra *Dels Bofill de Viladrau*, que varen fer conjuntament la Roser i el seu parent Eugeni Bofill.

El pare de la Roser, -tema sobre el que ella mai me n'havia volgut explicar gran cosa- era el tercer marquès de Pascual, ara de Pascual Bofill, títol pontifici concedit l'any 1905 pel papa sant Pius V al seu rebesavi Manuel Mª Pasqual i de Bofarull, per la seva ajuda decidida a diferents obres eclesiàstiques, sobretot als salesians que en aquells moments arrelaven a Barcelona.

La Roser va fer els seus estudis al col·legi de Jesús Maria i després a l'Institut Catòlic d'Estudis Socials, més tard, a instàncies del que aviat seria el seu marit Llorenç Gomis, els completà amb la carrera de periodisme a l'Escola de Periodisme de l'Església del CIC. L'any 1956 entrà a la redacció de la revista *El Ciervo*, creada el 1951 per un grup de joves cristians, poc conformes amb l'estancament religiós i social imposat pel nacional catolicisme de l'etapa de

dictadura de Franco. Hi entrà de la mà de Llorenç Gomis amb el que aviat en compartí la direcció i amb el que es casaria el dia 14 de juny de 1958 a la capella del Mas Noguer de Viladrau, amb una cerimònia que oficià el bisbe caputxí i emèrit fra Maties Solà.

És coneguda i ha estat publicada més d'un cop l'anècdota o condició que la Roser va imposar a n'en Llorenç per contraure matrimoni. Li va demanar tres vegades, com Jesús a sant Pere abans de fer-lo cap dels apòstols i dels creients: «T'agrada el Montseny» i davant la triple resposta afirmativa d'en Llorenç, la Roser li va respondre, «Doncs ara ja ens podem casar».

En decidir casar-se, la Roser va rebre del seu pare la casa de can Balet. És aquesta una vella masia de parcers del barri de les Paitides, un xic apartada del nucli de població de Viladrau, que varen arranjar amb en Llorenç com a residència d'estiu i de tots els caps de setmana, quan la neu o algun altre impediment metereològic o de feina no els impedia o dificultava venir-hi des de Barcelona.

Era i és una casa sense pretensions però amb totes les característiques d'un mas de gent treballadora, situada gairebé al cap de munt de la petita vall que acaba amb la casa de caràcter més senyorial, també d'una branca de la família Bofill, coneguda com Ca l'Herbolari, destinada algun temps a usos culturals. Can Balet es manté amb tota la gràcia original de vell mas i les ampliacions que ha calgut fer-hi, per allotjar l'augment de persones que hi han aportat les quatre filles del matrimoni Gomis-Bofill, amb els gendres i néts, no han afectat el cos principal de la masia ni la seva equilibrada façana. Només les feixes de conreu s'ha convertit en jardí o prat cuidat, amb arbres i flors boscanes, que fan més agradable la feixa o graonada on s'assenta el mas, que s'obre al migdia i té el Matagalls tancant el seu horitzó.

En el prat jardí o vora la llar de foc de la vella cuina del mas, ara sala d'estar, en les vesprades fresques de tardor o hivern, la Roser i en Llorenç preparaven els seus treballs per la premsa, llegien o rebien els amics.

És allà on es va forjar la meva amistat amb la família, sobretot a partir del 1990, quan morí el germà Ramon, que residia al Noguer, que havia estat el creador i impulsor inicial des Amics del Montseny i de les Monografies, que n'eren el seu més important portantveu.

La mort del germà hereu Ramon va fer recaure sobre la Roser i sobre meu la responsabilitat de l'aparició anual de les Monografies, tasca a la que poc després es sumaria Joan Campañà, l'actual president dels Amics del Montseny.

Allà em presentava sovint jo algunes tardes d'estiu i en amigable conversa amb en Llorenç i la Roser planejàvem el personatge important, lligat al Montseny, que recordaríem especialment aquell any i l'article o articles que es farien sobre ell, així com la resta de treballs i autors que completarien el proper número de les Monografies.

Els canvis que porta la vida i sobretot la mort d'en Llorenç el darrer dia